

ΕΓΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ «ΜΑΥΡΟ ΚΟΥΤΙ»

«Ο Κόνελι επιστρατεύει όλες του τις δυνάμεις –τη βαθιά γνώση του για τη δουλειά της αστυνομίας, την ικανότητά του να διαμορφώνει ένα περίπλοκο μωσαϊκό πλοκής και την ολοένα μεγαλύτερη εμβάθυνση στον χαρακτήρα του Μπος– για να δημιουργήσει ένα θρίλερ μυστηρίου το οποίο είναι βέβαιο πως θα γοητεύσει εξίσου τους λάτρεις του και τους νέους αναγνώστες».

Publishers Weekly

Συγκαταλέχθηκε από το *Publishers Weekly*
στα καλύτερα βιβλία του 2012

«Ο Χάρι είναι ένας τόσο συναρπαστικός χαρακτήρας κυρίως λόγω της κατά βάση αντι-συστημικής προσωπικότητάς του, η οποία οδηγεί εξίσου συχνά στο χάος και στο θρίαμβο, αλλά και επειδή η ακλόνητη εργασιακή ηθική του αντικατοπτρίζει όχι απλά την αίσθηση του καθήκοντος, αλλά και το σεβασμό που τρέφει προς το έργο που έχει προηγηθεί του ίδιου. Ο Χάρι το κάνει σωστά, ακόμη και –ή ιδίως– όταν οι ανώτεροί του θέλουν κάτι εντελώς διαφορετικό».

Booklist

«Το *Μαύρο Κουτί* ξεχωρίζει».

New York Times

«Ένα ακόμα υπέροχο, φιλόδοξο μυθιστόρημα μυστηρίου από έναν από τους καλύτερους συγγραφείς του είδους, που παρουσιάζει ίσως τον καλύτερο ντετέκτιβ στην αστυνομική λογοτεχνία. Έχουν περάσει 20 χρόνια από τότε που εκδόθηκε το πρώτο βιβλίο του Κόνελι, *Η Σκοτεινή Ηχώ*, και όλο αυτό τον καιρό δεν έχει κάνει ούτε μία λάθος κίνηση. Το *Μαύρο Κουτί* συνεχίζει το σερί των επιτυχιών του».

The Globe and Mail

«Πριν από αρκετά χρόνια κατέληξα πως αυτή είναι η καλύτερη αστυνομική σειρά που έχει γράψει Αμερικανός συγγραφέας, και τίποτα στο νέο βιβλίο του δεν αναιρεί αυτή μου την κρίση».

Washington Post

«Ο χαρακτήρας και ο κώδικας τιμής του κάνουν τον Μπος έναν από τους κορυφαίους ντετέκτιβ της αστυνομικής λογοτεχνίας. Ο Κόνελι έχει το χάρισμα να παίρνει αυτά που μοιάζουν με κλισέ και να τα μετατρέπει σε κάτι φρέσκο και ζωηρό. Οι αναγνώστες πρέπει να βρουν αυτό το “Μαύρο Κουτί”, γιατί αποκαλύπτει κάτι εκπληκτικό».

Associated Press

«Πρόκειται για σεμινάριο στο σκληρό αμερικανικό αστυνομικό μυθιστόρημα, από έναν συγγραφέα του οποίου το ταλέντο δε γνωρίζει από όρια».

Peterborough Telegraph (UK)

«Ο Κόνελι είναι ένας από τους καλύτερους και πιο συνεπείς εν ζωή συγγραφείς αστυνομικών μυθιστορημάτων».

South Florida Sun Sentinel

«Ο Χάρι ενώνει μεθοδικά τα κομμάτια που οδηγούν στη λύση, με αγωνιώδη εξέλιξη και εντυπωσιακή κλιμάκωση. Έξοχο. Βαθμολογία: A».

Cleveland Plain Dealer

«Τα βιβλία του Μπος απλά γίνονται ολοένα και καλύτερα –διαθέτουν έξυπνη πλοκή, γοργό ρυθμό και είναι γεμάτα με χαρακτήρες που είναι θαρραλέοι, αλλά και με ελαττώματα. Μην το χάσετε!»

BookPage

«Αγωνία. Συναρπαστική ανάπτυξη χαρακτήρων. Σίγουρα θα γίνει μπεστ σέλερ».

Barnes & Noble

«Εκείνο, όμως, που μένει στο μυαλό σου όταν τελειώσεις το *Μαύρο Κουτί*, είναι τα πιο σύνθετα ηθικά διλήμματα που εγείρονται για τον Μπος, με τα οποία έχει έρθει αντιμέτωπος αμέτρητες φο-

ρές κατά τη διάρκεια της καριέρας του. Το πώς ο Χάρι Μπος τα αντιμετωπίζει –εδώ όπως στο περσινό *Η Πτώση*– υπαινίσσεται έναν τρόπο να βρίσκεις το φως μέσα στο σκοτάδι που θα σκεφτούν πολύ οι θαυμαστές της σειράς, καθώς συνειδητοποιούν πως η αποστολή του Μπος να καταπολεμά το έγκλημα μπορεί να μεταβιβαστεί –αφού η προχωρημένη ηλικία και οι περιστάσεις αναγκάζουν τον εμβληματικό ντετέκτιβ του Κόνελι να δώσει τη θέση του σε μια νεότερη γενιά τιμωρών του εγκλήματος που περιμένουν να έρθουν στο προσκήνιο».

Los Angeles Times

Συγκαταλέχθηκε από τους *Los Angeles Times*
στα καλύτερα βιβλία του 2012

«Το *Μαύρο Κουτί* διαθέτει όλα εκείνα που περιμένουν οι θαυμαστές του Χάρι Μπος από ένα κλασικό νουάρ: εθιστικό ρυθμό, δυναμική επίλυση των γρίφων και ένα άψογο τζαζ σάουντρακ. Παραμένοντας πιστός στο μάντρα του –ή όλοι μετρούν ή κανένας δε μετράει– ο Χάρι θα θυσιάσει την ψυχή του για να φέρει τον δολοφόνο της Άνεκε ενώπιον της δικαιοσύνης».

Madison County Herald

«Στην εικοσάχρονη καριέρα του ως μυθιστοριογράφος ο Κόνελι καταφέρνει να διατηρεί τα βιβλία του με ήρωα τον Μπος εφευρετικά, φρέσκα και συχνά εντυπωσιακά εύστοχα. Αυτοί είναι μερικοί από τους λόγους που κάθε νέο έργο του γίνεται αιτία να αναπροσαρμόσετε τη σειρά με την οποία έχετε προγραμματίσει να διαβάσετε τα επόμενα βιβλία σας».

Bookgasm.com

Έργα του συγγραφέα που εκδόθηκαν
στη σειρά BELL Best Seller:

Η Σκάλα των Αγγέλων
Σκοτάδι πιο Βαθύ από τη Νύχτα
Η Πόλη των Οστών
Αναπάντητα Μηνύματα
Το Χαμένο Φως
Τα Στενά του Φόβου
Ξεχασμένες Φωνές
Έκο Παρκ
Ο Δικηγόρος με τη Λίνκολν
Ψηλά Πάνω απ' την Πόλη
Ο Νόμος των Δρόμων
Εννέα Δράκοι
Το Σκιάχτρο
Η Άλλη Πλευρά του Νόμου
Ο Πέμπτος Μάρτυρας
Η Πτώση
Οι Θεοί της Ενοχής
Το Μαύρο Κουτί

**MICHAEL
CONNELLY**

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΟΥΤΙ

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL
ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.360.9438 - 210.362.9723
www.bell.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Black Box*

Copyright © 2012 by Hieronymus, Inc.

This edition published by arrangement with

Little, Brown and Company, New York, New York, USA.

All rights reserved.

Για την ελληνική γλώσσα:

© 2015 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

Επιμέλεια: Σουλβί Ρηγοπούλου

Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Άγγελος Αναστασιάδης

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-507-081-6

BELL BEST SELLER - ΤΕΥΧΟΣ 1081

Για τον συγγραφέα

Ο Μάικλ Κόνελι γεννήθηκε στη Φιλαδέλφεια της Πενσιλβάνια το 1956. Σπούδασε δημοσιογραφία και δημιουργική γραφή στο Πανεπιστήμιο της Φλόριντα και εργάστηκε ως δημοσιογράφος, κυρίως στο αστυνομικό ρεπορτάζ. Υπήρξε για χρόνια συντάκτης των *Λος Άντζελες Τάιμς*. Από το 1992, που δημοσίευσε το πρώτο του μυθιστόρημα, *Η Σκοτεινή Ηχώ*, με ήρωα τον μετέπειτα διάσημο ντετέκτιβ του Ιερώνυμο (Χάρι) Μπος, έχει γράψει είκοσι επτά μυθιστορήματα που έγιναν όλα μπεστ σέλερ, με πολλά από αυτά να κατακτούν τη Νο 1 θέση της λίστας των *Νιου Γιορκ Τάιμς*. Μέχρι σήμερα τα έργα του έχουν ξεπεράσει σε πωλήσεις τα πενήντα οχτώ εκατομμύρια αντίτυπα και έχουν μεταφραστεί σε τριάντα εννέα γλώσσες, ενώ δύο από αυτά, τα *Ένοχο Αίμα* και *Ο Δικηγόρος με τη Λίνκολν*, έγιναν και κινηματογραφικές επιτυχίες.

Ο Κόνελι έχει αναγνωριστεί διεθνώς ως ένας από τους καλύτερους και αρτιότερους συγγραφείς του σύγχρονου αστυνομικού μυθιστορήματος και έχει χαρακτηριστεί ως ο νέος Ρέιμοντ Τσάντλερ – ο συγγραφέας που τον ενέπνευσε στο να ασχοληθεί με το γράψιμο. Έχει τιμηθεί επανειλημμένα τόσο για το δημοσιογραφικό έργο του (το 1986 ήταν υποψήφιος για το Πούλιτζερ) όσο και για τα βιβλία του. Ανάμεσα στα πάμπολλα βραβεία που έχει αποσπάσει είναι τα Έντγκαρ, Άντονι, Μακάβιτι, Σέιμους, Ντίλις, Καλύτερου Μυθιστορήματος Μυστηρίου/Θρίλερ των *Λος Άντζελες Τάιμς*, Νίρο Γουλφ, Μπάρι, Όντι, Ρίντλεϊ, Το Γεράκι της Μάλτας (Ιαπωνία), .38 Caliber και Grand Prix (Γαλλία), Μπανκαρέλα (Ιταλία) και Πέπε Καρβάλιο (Ισπανία). Τον Απρίλιο του 2012 το υπουργείο Πολιτισμού της Γαλλίας του απένευσε τον τίτλο του Ιππότη των Γραμμάτων και των Τεχνών σε αναγνώριση του ταλέντου του και της διεθνούς επιτυχίας του έργου του. Έχει επίσης διατελέσει Πρόεδρος της Ένωσης Συγγραφέων Μυστηρίου της Αμερικής το 2003 και το 2004. Ζει στην Καλιφόρνια και στη Φλόριντα.

Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε τον ιστότοπό του, www.michaelconnelly.com

*Σε όλους τους αναγνώστες που κρατούν ζωντανό
τον Χάρι Μπος εδώ και είκοσι χρόνια.
Πολλές, πολλές ευχαριστίες.*

*Και στους άνδρες που άνοιξαν δρόμο ανάμεσα στα πλήθη
και με οδήγησαν στην ασφάλεια εκείνη τη μέρα του 1992.
Πολλές ευχαριστίες επίσης.*

XIONATH

1992

Την τρίτη νύχτα, ο αριθμός των νεκρών άρχισε να αυξάνεται με τέτοιο καταγιστικό ρυθμό, που πολλές από τις περιφερειακές μονάδες του Ανθρωποκτονιών αποσπάστηκαν από την πρώτη γραμμή του μετώπου ελέγχου των ταραχών για να τοποθετηθούν σε κυλιόμενες βάρδιες έκτακτης ανάγκης στο Νοτιοκεντρικό Λος Άντζελες. Ο ντετέκτιβ Χάρι Μπος και ο συνεργάτης του Τζέρι Έντγκαρ ανακλήθηκαν από τον Τομέα του Χόλιγουντ για να επανδρώσουν μια «Περίπολο Β», έχοντας για προστασία δύο οπλισμένους με καραμπίνες αστυνομικούς. Τους έστελναν όπου υπήρχε ανάγκη —όπου και όποτε εμφανιζόταν ένα ακόμα πτώμα. Η τετραμελής ομάδα μετακινούνταν μ' ένα ασπρόμαυρο περιπολικό, πηγαίνοντας από τη μία σκηνή εγκλήματος στην άλλη, χωρίς ποτέ να μένει πολλή ώρα σε κάποια από αυτές. Δεν ήταν —ούτε κατά διάνοια— η πλέον ορθόδοξη μεθοδολογία για να ερευνηθείς υποθέσεις ανθρωποκτονιών, αλλά ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να γίνει υπό τις σουρεαλιστικές συνθήκες μιας πόλης που είχε κυριολεκτικά κατακερματιστεί.

Το Νοτιοκεντρικό Λος Άντζελες είχε μετατραπεί σε πολεμική ζώνη. Ορδές πλιατσικολόγων λυμαίνονταν τα μαγαζιά περνώντας από βιτρίνα σε βιτρίνα, με κάθε πρόσχημα ευπρέπειας και ηθικής να έχει εξανεμιστεί στον καπνό που σηκωνόταν πυκνός πάνω απ' την πόλη. Οι συμμορίες του Νότιου Λος Άντζελες ανέλαβαν δράση για να ελέγξουν το ζόφο, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να κάνουν κάλεσμα για ανακωχή στις αλληλοκτόνες εχθροπραξίες τους, με σκοπό τη δημιουργία ενιαίου μετώπου κατά της αστυνομίας.

Περισσότεροι από πενήντα άνθρωποι είχαν σκοτωθεί ήδη. Ιδιοκτήτες καταστημάτων πυροβολούσαν πλιατσικολόγους. Εθνοφρουροί πυροβολούσαν πλιατσικολόγους, πλιατσικολόγοι πυροβολούσαν πλιατσικολόγους, κι έπειτα ήταν και οι άλλοι –οι εγκληματίες που χρησιμοποιούσαν το καμουφλάζ του χάους και της πολιτικής αναταραχής για να τακτοποιήσουν παλιά χρωστούμενα, εντελώς άσχετα με την τρέχουσα δυσαρέσκεια και την έκρηξη βίαιων συναισθημάτων στους δρόμους.

Πριν από δύο ημέρες, τα φυλετικά, κοινωνικά και οικονομικά σπαράγματα που διέτρεχαν τον υπόγειο ιστό της πόλης είχαν σκάσει στην επιφάνεια σαν σεισμός. Η δίκη τεσσάρων αστυνομικών της Αστυνομίας του Λος Άντζελες, κατηγορούμενων για κατ' εξακολούθηση βιαιοπραγία εναντίον ενός μαύρου οδηγού μετά από μια ξέφρενη καταδίωξη, είχε καταλήξει σε αθωωτικές ετυμηγορίες. Η ανάγνωση της απόφασης των ενόρκων σε μια αίθουσα προαστιακού δικαστηρίου, κάπου εβδομήντα χιλιόμετρα μακριά, είχε σχεδόν ακαριαίο αντίκτυπο στο Νότιο Λος Άντζελες. Ομάδες εξοργισμένων πολιτών συγκεντρώθηκαν στις γωνιές των δρόμων για να στηλιτεύσουν την αδικία. Και, σύντομα, η κατάσταση έγινε βίαιη. Τα πάντα άγρυπνα ΜΜΕ κάλυψαν τα γεγονότα σε ζωντανή, από αέρος σύνδεση, μεταδίδοντας τις εικόνες σε κάθε σπίτι της πόλης, κι έπειτα του κόσμου.

Το Τμήμα πιάστηκε στον ύπνο. Όταν δημοσιοποιήθηκε η ετυμηγορία, ο διοικητής της αστυνομίας έλειπε από το Πάρκερ Σέντερ σε μια πολιτική εμφάνιση. Και άλλα υψηλόβαθμα στελέχη απουσίαζαν επίσης. Κανείς δεν ανέλαβε άμεση δράση και, κυρίως, κανείς δεν πρόστρεξε σε βοήθεια. Το Τμήμα στο σύνολό του οπισθοχώρησε και οι εικόνες της ανεξέλεγκτης βίας εξαπλώθηκαν στην πόλη σαν καταστροφική πυρκαγιά σε κάθε οθόνη τηλεόρασης. Σύντομα, το φλεγόμενο Λος Άντζελες ήταν εκτός ελέγχου.

Δύο νύχτες αργότερα, η αψιά μυρωδιά των καμένων ελαστικών και των αποτεφρωμένων ονείρων εξακολουθούσε να αιωρείται παντού. Οι φλόγες από χίλιες εστίες πυρκαγιών αντικατοπτρίζονταν στον σκοτεινό ουρανό σαν διάβολοι που χορεύουν.

Πυροβολισμοί και οργισμένες φωνές αντηχούσαν χωρίς σταματημό στο κατόπι του περιπολικού. Αλλά οι τέσσερις άντρες που επέβαιναν σ' αυτό δε σταματούσαν για τίποτα απ' αυτά. Σταματούσαν μόνο για τους φόνους.

Ήταν Παρασκευή, 1η Μαΐου. Στις κινητοποιήσεις έκτακτης ανάγκης, η κωδική ονομασία για τη νυχτερινή βάρδια που άρχιζε στις έξι το απόγευμα και τελείωνε στις έξι το πρωί της επομένης ήταν «Περίπολος Β». Ο Μπος και ο Έντγκαρ κάθονταν στο πίσω κάθισμα, ενώ οι αστυνομικοί Ρομπλέτο και Ντέλγουιν στα μπροστινά. Στη θέση του συνοδηγού, ο Ντέλγουιν κρατούσε την καραμπίνα του διαγώνια στα πόδια του και γυρισμένη προς τα επάνω, με το στόμιο της κάννης να εξέχει από το ανοιχτό παράθυρο.

Το όχημα κατευθυνόταν προς ένα πτώμα που περίμενε σ' ένα στενό κάθετο στην Κρένσο Μπούλεβαρντ. Η κλήση είχε διαβιβαστεί στο κέντρο επικοινωνιών έκτακτης ανάγκης από την Εθνοφρουρά της Καλιφόρνιας, οι δυνάμεις της οποίας είχαν αναπτυχθεί στην πόλη κατά τη διάρκεια των επεισοδίων. Η ώρα ήταν μόλις 10:30, αλλά είχαν ήδη μαζευτεί ένα σωρό κλήσεις. Από την αρχή της βάρδιας, η ομάδα του περιπολικού είχε ήδη διενεργήσει μια επιτόπια έρευνα για ανθρωποκτονία –τον θανάσιμο τραυματισμό ενός πλιατσικολόγου που πυροβολήθηκε στην είσοδο ενός εκπρωτικού καταστήματος υποδημάτων. Τον είχε πυροβολήσει ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού.

Η συγκεκριμένη σκηνή εγκλήματος περιοριζόταν στο χώρο της επιχείρησης, γεγονός που είχε επιτρέψει στον Μπος και τον Έντγκαρ να εργαστούν σε συνθήκες σχετικής ασφάλειας. Ο Ρομπλέτο και ο Ντέλγουιν είχαν στηθεί με τις καραμπίνες τους και με πλήρη εξάρτηση ασφαλείας στο πεζοδρόμιο, απέξω. Εκτός των άλλων, αυτό έδωσε στους ντετέκτιβ τον απαιτούμενο χρόνο για να συλλέξουν στοιχεία, να σκισάρουν τη σκηνή του εγκλήματος και να τραβήξουν τις δικές τους φωτογραφίες. Ηχογράφησαν την κατάθεση του ιδιοκτήτη και παρακολούθησαν τη βιντεοταινία από τις κάμερες παρακολούθησης του καταστήματος. Η μαγνητοσκόπηση έδειχνε τον εισβολέα να σπάει

μ' ένα αλουμινένιο ρόπαλο του σόφτμπολ τη γυάλινη πόρτα του μαγαζιού. Μόλις ο άντρας είχε τρυπώσει από το αιχμηρό άνοιγμα που είχε δημιουργήσει, είχε δεχτεί δύο πυροβολισμούς από τον καταστηματούχο, ο οποίος περίμενε κρυμμένος πίσω από το ταμείο.

Επειδή η Ιατροδικαστική Υπηρεσία είχε περισσότερους προς διερεύνηση θανάτους απ' όσους μπορούσε να εξυπηρετήσει, η σορός διακομίστηκε με ασθενοφόρο στο Κομητειακό Ιατρικό Κέντρο του Πανεπιστημίου της Νότιας Καλιφόρνιας. Θα παρέμενε εκεί ώσπου τα πράγματα να ηρεμήσουν –αν ποτέ ηρεμούσαν– και μέχρι η δουλειά στην Ιατροδικαστική να ξαναβρεί τους κανονικούς ρυθμούς της.

Όσο για το δράστη, ο Μπος και ο Έντγκαρ δεν προχώρησαν στη σύλληψή του. Είτε επρόκειτο για αυτοάμυνα είτε για φόνο εκ προμελέτης, το Γραφείο του Εισαγγελέα θα προχωρούσε αργότερα στην προσαγωγή.

Η διαδικασία δεν ήταν η ορθή, αλλά έπρεπε να αρκεστούν σ' αυτήν. Στο χάος που επικρατούσε, η αποστολή ήταν απλή: διατήρηση των στοιχείων, όσο το δυνατόν πληρέστερη και σύντομη καταγραφή της σκηνής, αποκομιδή νεκρών.

Μπες και βγες. Και κάν' το με ασφάλεια. Η ουσιαστική έρευνα θα γινόταν αργότερα. Ίσως.

Προχωρώντας νότια στην Κρένσο, προσπερνούσαν κάθε τόσο ομάδες από νέους κυρίως άντρες που κυκλοφορούσαν σε αγέλες ή συγκεντρώνονταν στις γωνίες. Στη συμβολή Κρένσο και Σλόσον, ένα τέτοιο τσούρμο νεαρών με τα χρώματα των Κριπς γουχάισαν, καθώς το περιπολικό περνούσε από δίπλα τους με ταχύτητα, χωρίς σειρήνα ή φάρους ν' αναβοσβήνουν. Μπουκάλια και πέτρες εκσφενδονίστηκαν, αλλά το όχημα κινούνταν πολύ γρήγορα και οι... ρουκέτες έπεσαν χωρίς να το βλάψουν πίσω του.

«Θα γυρίσουμε, γαμιόληδες! Μη μου ανησυχείτε».

Ήταν ο Ρομπλέτο αυτός που είχε φωνάξει, και ο Μπος δεν μπορούσε παρά να υποθέσει ότι μιλούσε μεταφορικά. Η απειλή του νεαρού αστυνομικού ήταν τόσο κούφια όσο και η αντίδρα-

ση του Τμήματος, από τη στιγμή που είχαν μεταδοθεί από την τηλεόραση οι ετυμηγορίες, το μεσημέρι της Τετάρτης.

Ο Ρομπλέτο, που καθόταν στο τιμόνι, άρχισε να επιβραδύνει μόνο όταν πλησίασαν ένα μπλόκο οχημάτων και στρατιωτών της Εθνοφρουράς. Σύμφωνα με τη στρατηγική που είχε αποφασιστεί την προηγούμενη, με την άφιξη της Εθνοφρουράς, καθήκον των μελών της ήταν να ανακαταλάβουν τις διασταυρώσεις στις κύριες αρτηρίες του Λος Άντζελες, κι έπειτα να διευρύνουν την ακτίνα των επιχειρήσεων, θέτοντας σταδιακά υπό έλεγχο όλα τα προβληματικά σημεία της πόλης. Βρίσκονταν σε απόσταση περίπου ενός χιλιομέτρου από μια τέτοια διασταύρωση, τη συμβολή των Κρένσο και Φλόρενς, όπου οι διμοιρίες της Εθνοφρουράς με τα οχήματά τους είχαν ήδη καταλάβει μεγάλο τμήμα της Κρένσο. Καθώς σταματούσαν μπροστά στο οδόφραγμα στην 62η Οδό, ο Ρομπλέτο κατέβασε το παράθυρό του.

Ένας φρουρός με διακριτικά λοχία ήρθε στην πόρτα κι έσκυψε για να κοιτάξει τους επιβάτες του περιπολικού.

«Λοχίας Μπέρστιν, Σαν Λούις Ομπίσπο. Τι μπορώ να κάνω για σας, παιδιά;»

«Ανθρωποκτονιών», είπε ο Ρομπλέτο. Έδειξε με τον αντίχειρά του τον Μπος και τον Έντγκαρ στο πίσω κάθισμα.

Ο Μπέρστιν ίσιωσε τον κορμό του κι έκανε νόημα με το χέρι δίνοντας εντολή στους άντρες του ν' ανοίξουν ένα πέρασμα για το περιπολικό.

«Εντάξει», είπε. «Θα τη βρείτε στην ανατολική πλευρά, στο στενό ανάμεσα στην 66η και την 67η Οδό. Περάστε και θα σας δείξουν οι άντρες μου. Θα περικυκλώσουμε το σημείο και θα παρακολουθούμε τις στέγες. Είχαμε ανεπιβεβαιώτες πληροφορίες για δράση ελεύθερων σκοπευτών στη γειτονιά».

Ο Ρομπλέτο ξαναέβασε το παράθυρό του καθώς περνούσε από το άνοιγμα.

«“Παιδιά”», είπε, μιμούμενος τη φωνή του Μπέρστιν. «Στον πραγματικό κόσμο, ο τύπος είναι προφανώς δασκαλάκος του δημοτικού ή κάτι τέτοιο. Άκουσα ότι ούτε ένας απ' αυτούς που έφεραν εδώ δεν είναι από το Λος Άντζελες. Από όποιο άλλο μέ-

ρος στην Πολιτεία, αλλά όχι από το Λος Άντζελες. Ούτε το Λάιμερτ Παρκ δε θα μπορούσαν να βρουν, ακόμα και με χάρτη».

«Πριν από δύο χρόνια, ούτ' εσύ θα το έβρισκες, μεγάλε», είπε ο Ντέλγουιν.

«Τέλος πάντων. Ο άνθρωπος δεν έχει ιδέα για τούτο το μέρος, και θέλει ξαφνικά να μας κάνει και κουμάντο; Αναθεματισμένοι μαχητές του Σαββατοκύριακου. Απλώς λέω ότι δεν τους χρειαζόμαστε. Μας κάνουν να φαινόμαστε άχρηστοι. Λες και δεν μπορούσαμε να το διαχειριστούμε, και αναγκαστήκαμε να φέρουμε τους επαγγελματίες από το Σαν Λούις γαμο-Ομπίσπο».

Ο Έντγκαρ καθάρισε το λαιμό του και μίλησε από το πίσω κάθισμα.

«Σου έχω νέα, δικέ μου», είπε. «Όντως δεν μπορούσαμε να το διαχειριστούμε και δε θα μπορούσαμε να φανούμε πιο άχρηστοι απ' όσο φανήκαμε την Τετάρτη το βράδυ. Καθίσαμε στ' αυγά μας κι αφήσαμε την πόλη να καεί. Βλέπεις όλο αυτό τον κακό χαμό στην τηλεόραση; Αυτό που δε βλέπεις είναι κάποιον από εμάς να προσπαθεί να τον συμμαζέψει. Μην τα ρίχνεις λοιπόν στους δασκαλάκους απ' το 'Μπίσπο. Το λάθος είναι δικό μας, μεγάλε».

«Τέλος πάντων», είπε ο Ρομπλέτο.

«“Προστατεύει και υπηρετεί” λέει στο πλάι του αυτοκινήτου», πρόσθεσε ο Έντγκαρ. «Κι εμείς δεν πολυσκοτιζόμαστε ούτε για το ένα ούτε για το άλλο».

Ο Μπος παρέμενε σιωπηλός. Όχι πως διαφωνούσε με το συνεργάτη του. Το Τμήμα είχε ξεφτιλιστεί με την ανίσχυρη αντίδρασή του στο αρχικό ξέσπασμα της βίας. Ο Χάρι, όμως, δε σκεφτόταν την αντίδραση της αστυνομίας. Είχε ξαφνιαστεί μ' αυτό που είχε πει ο λοχίας για το θύμα —ότι ήταν γυναίκα. Ήταν η πρώτη αναφορά σε δολοφονία γυναίκας και, απ' όσο ήξερε ο Μπος, μέχρι στιγμής δεν είχαν υπάρξει θύματα θηλυκού γένους. Όχι δηλαδή πως δεν είχαν πάρει μέρος και γυναίκες στα βίαια επεισόδια που είχαν γονατίσει την πόλη. Η λεηλασία και ο εμπρησμός ήταν δραστηριότητες βασισμένες στην αρχή της «ίσης ευκαιρίας». Ο Μπος είχε δει γυναίκες να εμπλέκονται και

στα δύο. Το προηγούμενο βράδυ βρισκόταν σε περίπολο καταστολής στη Χόλιγουντ Μπούλεβαρντ, και είχε γίνει μάρτυρας της λεηλασίας του Φρέντερικ'ς, του διάσημου καταστήματος εσωρούχων. Οι μισοί πλιατσικολόγοι ήταν γυναίκες.

Παρ' όλ' αυτά, η αναφορά του λοχία τον είχε θορυβήσει. Μια γυναίκα είχε βρεθεί εκεί έξω, στο χάος, κι αυτό της είχε στοιχίσει τη ζωή.

Ο Ρομπλέτο οδήγησε το περιπολικό μέσα από το άνοιγμα στο οδόφραγμα και συνέχισε νότια. Τέσσερα τετράγωνα παρακάτω, ένας στρατιώτης κουνούσε το φακό του, στρέφοντας τη δέσμη του προς ένα άνοιγμα ανάμεσα στα δύο καταστήματα που υπήρχαν στην ανατολική πλευρά του δρόμου.

Εκτός από τους στρατιώτες που έβλεπες κάθε είκοσι πέντε μέτρα, η Κρένσο Μπούλεβαρντ είχε ερημώσει. Μια απόκοσμη, γθόνια ησυχία επικρατούσε. Όλα τα μαγαζιά, και στις δύο μεριές του δρόμου, ήταν σκοτεινά. Αρκετά είχαν χτυπηθεί από πλιατσικολόγους και εμπρηστές. Άλλα είχαν μείνει ανέγγιχτα σαν από θαύμα. Και κάποια άλλα, σε μια ισχνή απόπειρα άμυνας ενάντια στις βίαιες ορέξεις του όχλου, επισήμαιναν με μαύρο σπρέι πάνω στις σανιδωμένες βιτρίνες τους ότι αποτελούσαν «Ιδιοκτησία Μαύρων».

Η είσοδος του στενού βρισκόταν ανάμεσα σε ένα λεηλατημένο κατάστημα ελαστικών με την επωνυμία Dream Rims* και ένα ολοσχερώς καμένο κατάστημα οικιακών συσκευών, με την επωνυμία Used, Not Abused**. Το καμένο κτίριο είχε αποκλειστεί με κίτρινη κορδέλα και είχε χαρακτηριστεί κόκκινο από τους επιθεωρητές της πολεοδομίας. Ο Μπος υπέθεσε ότι αυτή η περιοχή ήταν από τις πρώτες που είχαν χτυπηθεί. Απέιχε μόνο καμιά εικοσαριά τετράγωνα από το σημείο όπου είχαν ξεσπάσει τα πρώτα βίαια επεισόδια, στη διασταύρωση των οδών Φλόρενς και Νόρμαντι, εκεί όπου οι ταραξίες είχαν τραβήξει ανυποψίαστους πολίτες από αυτοκίνητα και φορτηγά και τους

* Ονειρεμένες Ζάντες. (Σ.τ.Μ.)

** Μεταχειρισμένες, Όχι Κακομεταχειρισμένες. (Σ.τ.Μ.)

είχαν ξυλοκοπήσει άγρια, με τον υπόλοιπο πλανήτη να παρακολουθεί από ψηλά.

Ο φρουρός με το φακό άρχισε να προχωρεί μπροστά από το περιπολικό, οδηγώντας το αυτοκίνητο στο στενό. Δέκα μέτρα πιο μέσα, ο άντρας σταμάτησε και σήκωσε το σφιγμένο σε γροθιά χέρι του, σαν διοικητής αναγνωριστικής περιπόλου που προσεγγίζει τις γραμμές του εχθρού. Ήταν ώρα να βγουν. Ο Έντγκαρ χτύπησε τον Μπος στο μπράτσο με την ανάστροφη της παλάμης του.

«Θυμήσου, Χάρι, να κρατάς τις αποστάσεις. Δύο μέτρα μακριά, ανά πάσα στιγμή».

Ήταν ένα αστείο που είχε σκοπό να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα. Από τους τέσσερις άντρες στο περιπολικό, μόνο ο Μπος ήταν λευκός και, ως τέτοιος, είχε πολύ περισσότερες πιθανότητες από τους υπόλοιπους να γίνει ο πρώτος στόχος ενός ελεύθερου σκοπευτή. Ή, μάλλον, οποιουδήποτε σκοπευτή.

«Το 'πιασα».

Ο Έντγκαρ τον ξαναχτύπησε στον ώμο.

«Και φόρα το καπέλο σου».

Ο Μπος άπλωσε το χέρι στο δάπεδο του περιπολικού κι έπιασε το λευκό κράνος προστασίας που του είχαν δώσει στο κέντρο επιχειρήσεων. Η διαταγή ήταν να το φοράει ανελλιπώς εν ώρα υπηρεσίας. Εκείνος, πάλι, θεωρούσε ότι, αν μη τι άλλο, τα λευκά κράνη τούς έκαναν πιο εύκολο στόχο.

Έπρεπε να περιμένουν με τον Έντγκαρ μέχρι ο Ρομπλέτο και ο Ντέλγουιν να τους ανοίξουν τις πίσω πόρτες. Το έκαναν, και ο Μπος βγήκε εντέλει στη σκοτεινή νύχτα. Φόρεσε απρόθυμα το κράνος, αλλά δεν το έδεσε κάτω από το πιγούνι του. Ήθελε να καπνίσει, αλλά ο χρόνος πίεζε, κι εκείνος είχε ξεμείνει με ένα και μοναδικό τσιγάρο στο πακέτο που είχε στην αριστερή τσέπη του μπουφάν της στολής του. Έπρεπε να το φυλάξει αυτό το τσιγάρο, γιατί μόνο ένας Θεός ήξερε πού και πότε θα του δινόταν η ευκαιρία να ανεφοδιαστεί.

Ο Μπος κοίταξε γύρω του. Δεν έβλεπε πτώμα. Το στενό ήταν σπαρμένο χαλάσματα, πρόσφατα και παλιότερα. Παλιές ηλεκτρι-

κές συσκευές, προφανώς ανάξιες μεταπώλησης, ήταν στοιβαγμένες κόντρα στον πλαϊνό τοίχο του Used, Not Abused. Παντού υπήρχαν σκουπίδια, και ένα κομμάτι από το γείσο της οροφής είχε ξεκολλήσει με τη φωτιά και είχε γκρεμιστεί στο έδαφος.

«Πού είναι η γυναίκα;» ρώτησε.

«Εδώ», είπε ο φρουρός. «Στον τοίχο».

Το στενό δρομάκι φωτιζόταν μόνο από τους προβολείς του περιπολικού και το φακό του εθνοφρουρού. Οι συσκευές και τα χαλάσματα έριχναν σκιές στον τοίχο και το οδόστρωμα. Ο Μπος άναψε τον δικό του Μάγκλαϊτ φακό και κατηύθυνε τη δέσμη του στο σημείο που είχε υποδείξει ο φρουρός. Ο τοίχος του μαγαζιού με τα ηλεκτρικά ήταν γεμάτος γκράφιτι. Συμμορίες, ονόματα πεσόντων, απειλές —ο τοίχος ήταν ένας πίνακας ανακοινώσεων των Ρόλινγκ Σίξτις, του τοπικού κλάδου της συμμορίας των Κριπς.

Ο Μπος έκανε τρία βήματα ακολουθώντας το φρουρό, και δεν άργησε να τη δει. Ήταν μια μικροκαμωμένη γυναίκα, πεσμένη στο πλάι, στο κάτω μέρος του τοίχου, κρυμμένη από τη σκιά ενός πλυντηρίου ρούχων που σκούριαζε εκεί κοντά.

Πριν πλησιάσει περισσότερο, ο Μπος έπαιξε τη δέσμη του φακού του στο έδαφος. Κάποια στιγμή στο παρελθόν, το στενό είχε επιστρωθεί, τώρα όμως δεν υπήρχε παρά σπασμένο τσιμέντο, χαλίκι και χώμα. Δεν έβλεπε ούτε πατήματα ούτε ίχνη. Προχώρησε προσεκτικά προς τα μπρος, κάθισε στις φτέρνες του, κι ακούμπησε το βαρύ στέλεχος του φακού στον ώμο του καθώς μετακινούσε τη δέσμη πάνω στο σώμα. Με βάση την εμπειρία του από τους νεκρούς που είχε δει στο παρελθόν, είκασε ότι η γυναίκα εμπρός του είχε καταλήξει πριν από δώδεκα έως είκοσι τέσσερις ώρες. Τα πόδια ήταν λυγισμένα στα γόνατα σε οξεία γωνία, κάτι που μπορεί να οφειλόταν είτε στη νεκρική ακαμψία είτε στο γεγονός ότι η γυναίκα ήταν γονατισμένη τις στιγμές που προηγήθηκαν του θανάτου της. Το δέρμα που ήταν ορατό στα μπράτσα και το λαιμό είχε το χρώμα της στάχτης και σκούραινε στα σημεία όπου το αίμα είχε πήξει. Τα χέρια της

ήταν σχεδόν μαύρα και η οσμή της αποσύνθεσης είχε αρχίσει να ποτίζει τον αέρα γύρω της.

Το πρόσωπό της ήταν στο μεγαλύτερο μέρος του καλυμμένο από τα ξανθά μακριά μαλλιά της. Ξεραμένο αίμα υπήρχε στα μαλλιά, στο πίσω μέρος του κεφαλιού, καθώς και στις πυκνές τούφες που έκρυβαν το πρόσωπό της. Ο Μπος μετακίνησε τη δέσμη του φακού ψηλότερα στον τοίχο και είδε αίμα πιτσιλισμένο, πράγμα που υποδείκνυε ότι το θύμα είχε δολοφονηθεί επιτόπου. Άρα, δεν την είχαν απλώς πετάξει εκεί.

Ο Μπος έβγαλε ένα στυλό απ' την τσέπη του και το χρησιμοποίησε για να ανασηκώσει και να παραμερίσει τα μαλλιά από το πρόσωπο της γυναίκας. Υπήρχαν σημάδια από πυροβολισμό γύρω από την κόγχη του δεξιού ματιού και ένα τραύμα διείσδυσης είχε ως αποτέλεσμα την έκρηξη του βολβού. Η γυναίκα είχε πυροβοληθεί από απόσταση εκατοστών. Από μπρος προς τα πίσω, εξ επαφής. Ξανάβαλε το στυλό στην τσέπη του και έγειρε ακόμα περισσότερο προς τα μπρος, στρέφοντας τη δέσμη του φακού προς τα κάτω, πίσω από το κεφάλι του θύματος. Το τραύμα εξόδου, μεγάλο και ακανόνιστο, ήταν εμφανές. Δε χωρούσε αμφιβολία ότι ο θάνατος ήταν ακαριαίος.

«Ανάθεμα την κόλαση! Λευκή είναι!»

Ήταν ο Έντγκαρ. Είχε έρθει πίσω από τον Μπος και κοίταζε πάνω απ' τον ώμο του συνεργάτη του σαν διαιτητής πάνω από κάτσερ του μπέιζμπολ.

«Έτσι φαίνεται», είπε ο Μπος.

Μετακίνησε τη δέσμη του φακού για να φωτίσει τώρα το σώμα του θύματος.

«Τι διάολο γύρευε εδώ κάτω ένα λευκό κορίτσι;»

Ο Μπος δεν απάντησε. Είχε προσέξει ότι κάτι κρυβόταν κάτω από το δεξί μπράτσο της κοπέλας. Άφησε το φακό του στο έδαφος για να βγάλει απ' την τσέπη του ένα ζευγάρι χειρουργικά γάντια.

«Φέξε στο στέρνο της», είπε στον Έντγκαρ.

Γαντοφορεμένος, ο Μπος ξανάσκυψε προς το σώμα. Η νέα γυναίκα ήταν πεσμένη στο αριστερό της πλευρό, με το δεξί

μπράτσο εκτεταμένο κατά μήκος του στέρνου να κρύβει κάτι που ήταν περασμένο σ' ένα κορδόνι στο λαιμό της. Ο Μπος το ελευθέρωσε τραβώντας το μαλακά.

Ήταν ένα δημοσιογραφικό πάσο σε ζωηρό πορτοκαλί χρώμα, που είχε εκδοθεί από την Αστυνομία του Λος Άντζελες. Ο Μπος είχε δει πολλά τέτοια όσα χρόνια δούλευε. Η πλαστικοποίηση του συγκεκριμένου ήταν ακόμα καινούρια και καθαρή, χωρίς γρατσουνιές. Η ταυτότητα είχε τη φωτογραφία μιας ξανθιάς γυναίκας. Από κάτω ήταν τυπωμένο το όνομά της και ο δημοσιογραφικός οργανισμός για τον οποίο εργαζόταν.

Άνεκε Γιέσπερσεν
Μπέρλινγκσκε Τίντεντε

«Ξένη δημοσιογράφος είναι», είπε ο Μπος. «Η Άνεκε Γιέσπερσεν».

«Από πού;» ρώτησε ο Έντγκαρ.

«Δεν ξέρω. Ίσως από τη Γερμανία. Λέει Μπερλίν... Μπερλίν-κάτι. Δεν μπορώ να το προφέρω».

«Γιατί να στείλουν κάποιον όλο το δρόμο από τη Γερμανία γι' αυτό; Γιατί δεν κοιτάνε τη δουλειά τους εκεί πέρα;»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι είναι από τη Γερμανία. Δεν ξέρω».

Ο Μπος αγνόησε τη φλυαρία του Έντγκαρ και μελέτησε τη φωτογραφία στο δημοσιογραφικό πάσο. Η γυναίκα που απεικόνιζε ήταν εμφανέστατα ελκυστική, ακόμα και σ' αυτή την άχαρη πόζα, στο πρόσωπό της ωστόσο δεν υπήρχε ίχνος χαμόγελου ή μακιγιάζ. Επαγγελματίας ως το κόκαλο, η Άνεκε Γιέσπερσεν είχε φωτογραφηθεί με τα μαλλιά της περασμένα πίσω από τ' αυτιά, το δέρμα της αμακιγιάριστο και τόσο ωχρο που να είναι σχεδόν διάφανο. Και το βλέμμα της ήταν απόμακρο –όπως εκείνο κάποιων γνωστών του Μπος, αστυνομικών και στρατιωτών, που είχαν δει υπερβολικά πολλά στη ζωή τους, και υπερβολικά πρόωρα.

Ο Μπος γύρισε το πάσο από την άλλη μεριά. Του φάνηκε γνήσιο. Ήξερε ότι τα δημοσιογραφικά πάσα ανανεώνονταν μία

φορά το χρόνο και ότι το αυτοκόλλητο επικύρωσης ήταν απαραίτητο για να μπορέσει ένας δημοσιογράφος να γίνει δεκτός στις ενημερώσεις Τύπου της Αστυνομίας του Λος Άντζελες ή για να περάσει από τα σημεία ελέγχου των ΜΜΕ σε σκηνές εγκλήματος. Το πάσο της Γιέσπερσεν είχε αυτοκόλλητο του 1992, πράγμα που σήμαινε ότι το θύμα το είχε λάβει κάποια στιγμή μέσα στο διάστημα των τελευταίων εκατόν είκοσι ημερών. Κρίνοντας ωστόσο από την άψογη κατάστασή του, ο Μπος θεώρησε ότι είχε εκδοθεί πρόσφατα.

Ο Χάρι επέστρεψε στην εξέταση του πτώματος. Το θύμα φορούσε μπλουζίν, λευκό πουκάμισο και γιλέκο. Ήταν γιλέκο εξοπλισμού, με φουσκωμένες τσέπες, πράγμα που σήμαινε για τον Μπος ότι η γυναίκα δεν αποκλειόταν να ήταν φωτογράφος. Αλλά δεν υπήρχαν φωτογραφικές μηχανές πάνω της ή γύρω της. Αυτές είχαν αφαιρεθεί, και κατά πάσα πιθανότητα είχαν αποτελέσει και το κίνητρο για το φόνο. Οι περισσότεροι φωτορεπόρτερ —απ' όσους, τουλάχιστον, είχε δει ο Μπος— κουβαλούσαν μαζί τους υψηλής ποιότητας φωτογραφικές μηχανές, μαζί με τον σχετικό εξοπλισμό.

Ο Χάρι άπλωσε το χέρι και άνοιξε τη μία από τις πάνω τσέπες του γιλέκου. Κανονικά, αυτό ήταν κάτι που θα ζητούσε από τον ερευνητή της Ιατροδικαστικής, αφού σε τέτοιες περιπτώσεις μόνο η κομητειακή Ιατροδικαστική Υπηρεσία είχε δικαιοδοσία πάνω στο σώμα. Ο Μπος, όμως, δεν είχε ιδέα για το αν θα εμφανιζόταν καν ομάδα ερευνητών της Ιατροδικαστικής στη σκηνή του εγκλήματος, και δεν είχε καμία πρόθεση να περιμένει για να το μάθει.

Η τσέπη περιείχε τέσσερα μαύρα κυλινδρικά κουτάκια με φιλμ, αχρησιμοποίητα ή χρησιμοποιημένα, ο Μπος δεν μπορούσε να ξέρει. Ξανακούμπωσε την τσέπη και, κάνοντάς το, αισθάνθηκε κάτι σκληρό από κάτω. Ήξερε ότι η νεκρική ακαμψία επέρχεται και παρέρχεται μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες, αφήνοντας μετά το σώμα μαλακό και ευέλικτο. Παραμέρισε το γιλέκο εξοπλισμού και χτύπησε με τη γροθιά του στο στήθος

της γυναίκας. Η επιφάνεια ήταν σκληρή και ο ήχος το επιβεβαίωσε. Το θύμα φορούσε αλεξίσφαιρο γιλέκο.

«Ε, Μπος, για τσέκαρε λίγο τη λίστα θανάτου», είπε ο Έντγκαρ.

Ο Μπος σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε ψηλά στον τοίχο, εκεί όπου ο Έντγκαρ είχε στρέψει τη δέσμη του φακού του. Το γκράφιτι ακριβώς πάνω από το θύμα ήταν μια λίστα 187*, μία λίστα θανάτου, με τα ονόματα γκάνγκστερ που είχαν πέσει στις οδομαχίες, τύπων με παρατσούκλια όπως Κεν Ντογκ, Τζι-Ντογκ, Όου-Τζι Νάστι, Νέκμποουν και ούτω καθεξής. Η σκηνή του συγκεκριμένου εγκλήματος βρισκόταν στην επικράτεια των Ρόλινγκ Σίξτις, που ήταν υποομάδα της πολυπληθούς και παντοδύναμης συμμορίας των Κριπς, οι οποίοι βρίσκονταν σε μόνιμο πόλεμο με τη γειτονική συμμορία των 7-Τρέις, μιας ακόμα υποομάδας των Κριπς.

Στον περισσότερο κόσμο, επικρατούσε η αντίληψη ότι οι πόλεμοι των συμμοριών που έσφιγγαν στη μέγκενή τους το μεγαλύτερο μέρος του Νότιου Λος Άντζελες, αφήνοντας πίσω τους θύματα κάθε νύχτα της εβδομάδας, ήταν ουσιαστικά μια μάχη για επικράτηση και κυριαρχία στους δρόμους ανάμεσα στους Μπλαντς και τους Κριπς. Στην πραγματικότητα, όμως, ήταν οι αντιπαλότητες ανάμεσα στις υποομάδες της ίδιας συμμορίας αυτές που κέρδιζαν τα πρωτεία της βιαιότητας και που ευθύνονταν σε μεγάλο ποσοστό για τις εβδομαδιαίες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές. Οι Ρόλινγκ Σίξτις και οι 7-Τρέις βρίσκονταν στην κορυφή αυτής της λίστας. Και οι δύο λειτουργούσαν βάσει του πρωτοκόλλου «φόνος άμα τη εμφανίσει» και το σκορ καταγραφόταν συστηματικά στα γκράφιτι της γειτονιάς. Μια λίστα RIP** τιμούσε τους συντρόφους που έπεφταν στην αέναη μάχη,

* Στον Ποινικό Κώδικα της Καλιφόρνιας, το άρθρο 187 αναφέρεται στο έγκλημα της ανθρωποκτονίας. Έτσι, το 187 χρησιμοποιείται ως συνώνυμο της δολοφονίας από συμμορίες σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ. (Σ.τ.Μ.)

** Rest in peace: Αναπαύου εν ειρήνη. (Σ.τ.Μ.)

ενώ ένας κατάλογος με τον τίτλο 187 ήταν μια λίστα θανάτου με τα ονόματα των εχθρών που είχαν δολοφονηθεί.

«Απ' ό,τι φαίνεται, εδώ έχουμε τη Χιονάτη και τους 7-Τρείς Κριπς», πρόσθεσε ο Έντγκαρ.

Ο Μπος κούνησε το κεφάλι ενοχλημένος. Η πόλη είχε γίνει μαλλιά κουβάρια, με αποτέλεσμα να βρίσκεται εδώ, μπροστά στα μάτια τους μια γυναίκα στημένη στον τοίχο και δολοφονημένη, και ο συνεργάτης του φαινόταν να μην μπορεί να το πάρει στα σοβαρά.

Ο Έντγκαρ πρέπει να διάβασε τη γλώσσα του σώματος του Μπος.

«Αστειεύομαι, Χάρι», έσπευσε να πει. «Πάρ' το λίγο αλλιώς, πιο ανάλαφρα. Χρειαζόμαστε λίγο μακάβριο χιούμορ για να τη βγάλουμε καθαρή».

«Εντάξει», είπε ο Μπος. «Θα το πάρω αλλιώς όσο εσύ θα πηγαίνεις στον ασύρματο. Πες τους τι έχουμε εδώ, βεβαιώσου ότι πρόκειται για μέλος του Ξένου Τύπου και δες αν μπορούν να μας στείλουν μια πλήρη ομάδα. Αν όχι αυτό, τουλάχιστον ένα φωτογράφο και κανέναν προβολέα. Πες τους ότι για τούτο εδώ πραγματικά χρειαζόμαστε λίγο περισσότερο χρόνο και λίγη βοήθεια».

«Γιατί; Επειδή είναι λευκή;»

Ο Μπος δεν απάντησε αμέσως. Το σχόλιο του Έντγκαρ ήταν άστοχο. Και το είχε κάνει επειδή ο Μπος δεν είχε αντιδράσει καλά στο αστείο του με τη Χιονάτη.

«Όχι, όχι επειδή είναι λευκή», είπε ουδέτερα ο Μπος. «Επειδή δεν έκανε πλιάτσικο κι επειδή δεν είναι μέλος συμμορίας κι επειδή καλό θα ήταν να καταλάβουν ότι τα ΜΜΕ θα ξεσηκωθούν για μια υπόθεση ανθρωποκτονίας με θύμα από το χώρο τους. Εντάξει; Σου φτάνουν αυτά;»

«Και μου περισσεύουν».

«Ωραία».

Ο Έντγκαρ επέστρεψε στο περιπολικό για να χρησιμοποιήσει τον ασύρματο και ο Μπος γύρισε στην εξέταση της σκηνής του εγκλήματος. Το πρώτο μέλημά του ήταν να φτιάξει μια νο-

ητή περίμετρο. Είπε στους εθνοφρουρούς να κάνουν πίσω ώστε να δημιουργηθεί ελεύθερος χώρος έξι μέτρων δεξιά και αριστερά του πτώματος. Την τρίτη και τέταρτη πλευρά του νοητού κουτιού οριοθετούσαν ο τοίχος του μαγαζιού με τις ηλεκτρικές συσκευές, από τη μία μεριά, και αυτός του μαγαζιού με τα ελαστικά, από την άλλη.

Καθώς σημάδευε την περίμετρο, ο Μπος παρατήρησε ότι η συνέχεια του στενού περνούσε μέσα από το οικιστικό τετράγωνο πίσω από τη σειρά των καταστημάτων που είχαν πρόσοψη στην Κρένσο. Οι πίσω αυλές των σπιτιών στις πλευρές του στενού δρόμου ήταν ανόμοιες: κάποιες περιτριγυρίζονταν από τσιμεντένιες μάντρες ενώ κάποιες άλλες από ξύλινους ή συρμάτινους φράχτες.

Ο Μπος ήξερε ότι σ' έναν ιδανικό κόσμο θα ερευνούσε όλες αυτές τις αυλές και θα χτυπούσε όλες αυτές τις πόρτες, κάτι τέτοιο όμως θα έπρεπε να γίνει αργότερα, αν γινόταν ποτέ. Αυτή τη στιγμή, η προσοχή του έπρεπε να παραμείνει εστιασμένη στην κύρια σκηνή του εγκλήματος. Θα θεωρούσε τον εαυτό του τυχερό αν του δινόταν η ευκαιρία να ερευνήσει κάποια στιγμή τη γειτονιά.

Ο Μπος πρόσεξε ότι ο Ρομπλέτο και ο Ντέλγουιν είχαν πάρει θέση με τις караμπίνες τους στην είσοδο του στενού. Έστεκαν ο ένας δίπλα στον άλλο κουβεντιάζοντας, ή κατά πάσα πιθανότητα γκρινιάζοντας για κάτι. Τον παλιό καιρό, τότε που ο Μπος ήταν στο Βιετνάμ, αυτό θα ήταν ό,τι πρέπει για έναν ελεύθερο σκοπευτή: μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια.

Οχτώ εθνοφρουροί είχαν πάρει θέση μέσα στο στενό, στην εσωτερική περίμετρο, και ο Μπος παρατήρησε ότι ένα μικρό πλήθος είχε αρχίσει να συγκεντρώνεται για να παρακολουθήσει από την πέρα άκρη την όλη δραστηριότητα. Έκανε νόημα στο φρουρό που τους είχε οδηγήσει στο στενό.

«Πώς σε λένε, στρατιώτη;»

«Ντράμοντ, αλλά με φωνάζουν Ντράμερ».

«Εντάξει, Ντράμερ, είμαι ο ντετέκτιβ Μπος. Πες μου ποιος τη βρήκε».

«Τη νεκρή; Ο Ντάουλερ. Ήρθε εδώ πίσω να κατοικήσει και τη βρήκε. Είπε ότι τη μύρισε πριν τη δει. Και την ήξερε καλά αυτή τη μυρωδιά».

«Πού είναι τώρα ο Ντάουλερ;»

«Νομίζω ότι έχει σκοπιά στο νότιο οδόφραγμα».

«Πρέπει να του μιλήσω. Μπορείς να μου τον φέρεις;»

«Μάλιστα, κύριε».

Ο Ντράμοντ άρχισε να προχωρεί προς την είσοδο του στενού.

«Μισό λεπτό, Ντράμερ, δεν τελείωσα».

Ο Ντράμερ έκανε μεταβολή.

«Πότε τοποθετηθήκατε στην παρούσα θέση;»

«Είμαστε εδώ από τις 18:00 της προηγούμενης, κύριε».

«Ωστε έχετε τον έλεγχο της περιοχής από τότε. Και τον έλεγχο του στενού, να υποθέσω;»

«Όχι ακριβώς, κύριε. Αρχίσαμε από τη συμβολή Κρένσο και Φλόρενς χτες βράδυ και συνεχίσαμε ανατολικά στη Φλόρενς και βόρεια στην Κρένσο. Τετράγωνο το τετράγωνο».

«Δηλαδή, πότε φτάσατε εδώ;»

«Δε θυμάμαι ακριβώς. Αλλά πρέπει να καλύψαμε την περιοχή γύρω στο ξημέρωμα».

«Και είχαν ήδη λήξει τα επεισόδια στην περιοχή; Οι εμπρησμοί και οι λεηλασίες;»

«Μάλιστα, κύριε. Απ' ό,τι μου είπαν, αυτά έγιναν την πρώτη νύχτα».

«Εντάξει, Ντράμερ, και κάτι τελευταίο. Χρειαζόμαστε περισσότερο φως εδώ. Μπορείς να μου φέρεις ένα από κείνα τα φορητά που έχετε, με τους προβολείς στο πάνω μέρος;»

«Χάμβι ονομάζονται, κύριε».

«Ναι, καλά, εντάξει, φέρε μου εσύ ένα από τούτη την άκρη του στενού. Πέρνα μπροστά απ' αυτούς που έχουν μαζευτεί εκεί κάτω και στρέψε τα φώτα κατευθείαν πάνω στη σκηνή μου. Το 'πιασες;»

«Μάλιστα, κύριε».

Ο Μπος έδειξε στο άνοιγμα απέναντι από το περιπολικό.

«Ωραία. Αυτό που θέλω είναι να διασταυρωθούν οι δέσμες

των προβολέων ώστε η σκηνή να φωτίζεται όσο το δυνατόν περισσότερο. Με καταλαβαίνεις, φαντάζομαι. Μάλλον αυτό είναι ό,τι καλύτερο μπορούμε να κάνουμε».

«Μάλιστα, κύριε».

Ο εθνοφρουρός γύρισε να φύγει.

«Ει, Ντράμερ».

Ο Ντράμερ έκανε ξανά μεταβολή και τον πλησίασε.

«Μάλιστα, κύριε».

Τώρα ο Μπος μίλησε ψιθυριστά.

«Όλοι οι δικοί σου είναι στραμμένοι προς το μέρος μου και με κοιτάνε. Μήπως θα έπρεπε να κοιτάνε από την άλλη μεριά, προς το δρόμο;»

Ο Ντράμοντ έκανε ένα βήμα πίσω και στριφογύρισε το δείκτη πάνω από το κεφάλι του.

«Ει! Γυρίστε από την άλλη μεριά, με μέτωπο στο δρόμο. Έχουμε μια δουλειά να κάνουμε εδώ. Στη σκοπιά σας!»

Έδειξε στο τέρμα του στενού, προς το πλήθος των περιέργων.

«Και να κρατήσουμε αυτούς εκεί μακριά».

Οι φρουροί υπάκουσαν και ο Ντράμοντ βγήκε από το στενό για να ειδοποιήσει μέσω ασυρμάτου τον Ντάουλερ και να φέρει το Χάμβι στο σημείο που του είχε υποδειξει ο Μπος.

Ο βομβητής του Μπος δονήθηκε στο γοφό του. Άπλωσε το χέρι στη ζώνη του και τράβηξε τη συσκευή από τη θήκη της. Ο αριθμός στην οθόνη ανήκε στο κέντρο επιχειρήσεων –προφανώς, καλούσαν για να στείλουν εκείνον και τον Έντγκαρ σε ένα ακόμα περιστατικό. Δεν είχαν προλάβει καλά καλά ν' αρχίσουν εδώ και τώρα θα τους έστελναν αλλού. Αυτό δεν του άρεσε. Ξανάβαλε το βομβητή στη θέση του.

Ο Μπος πήγε στον πρώτο φράχτη, εκείνον που ξεκινούσε από την πίσω γωνία του μαγαζιού με τις συσκευές. Ήταν μια μάντρα από ξύλινες σανίδες, πολύ ψηλή για να του επιτρέψει να δει το εσωτερικό της αυλής. Πρόσεξε όμως ότι ο φράχτης ήταν φρεσκοβαμμένος. Δεν είχε πάνω του ίχνος γκράφιτι, ούτε καν στη μεριά που έβλεπε προς το στενό. Ίσως ο ιδιοκτήτης να ανή-

κε σ' αυτούς που φυλάνε τη δική τους σκοπιά, φρουρώντας την ιδιοκτησία τους, κι ίσως να είχε ακούσει ή και να είχε δει κάτι.

Η επόμενη κίνηση του Μπος ήταν να διασχίσει το στενό, να πάει στην πέρα γωνία της σκηνής του εγκλήματος, και να καθίσει στις φτέρνες του. Έτσι καθισμένος, θύμιζε πολεμιστή στην κρυψώνα του, που περιμένει το σήμα για την έφοδο. Άρχισε να παίζει τη δέσμη του φακού του πάνω στο σπασμένο τσιμέντο, το χώμα και το χαλίκι του δρόμου. Από αυτή τη γωνία, το φως κατακερματιζόταν πάνω στις μυριάδες ανισόπεδες επιφάνειες, προσφέροντας μοναδικά καθαρή θέα. Ο Μπος δεν άργησε να διακρίνει μια λάμψη στο οδόστρωμα και, κρατώντας τη δέσμη του φακού του πάνω της, προχώρησε στο σημείο. Πεσμένος στα χαλίκια βρισκόταν ένας μπρούντζινος κάλυκας.

Έπεσε στα τέσσερα για να μπορέσει να κοιτάξει καλύτερα τον κάλυκα χωρίς να τον μετακινήσει. Πλησιάζοντας το φακό του στο εύρημα, είδε ότι επρόκειτο για έναν μπρούντζινο κάλυκα εννέα χιλιοστών, με τη γνώριμη στάμπα της Ρέμινγκτον στην επίπεδη βάση του. Στο καψύλι υπήρχε ένα βαθούλωμα από τον επικρουστήρα. Παρατήρησε επίσης ότι ο κάλυκας ήταν πεσμένος πάνω στα χαλίκια, και δεν είχε πατηθεί, παρά το γεγονός ότι βρισκόταν σ' ένα στενό με μάλλον μεγάλη κίνηση στη διάρκεια της ημέρας. Πράγμα που σήμαινε ότι ο κάλυκας είχε πέσει πρόσφατα εκεί.

Ο Μπος κοίταζε γύρω του ψάχνοντας κάτι για να σημαδέψει το σημείο όπου βρισκόταν ο κάλυκας όταν ο Έντγκαρ επέστρεψε στη σκηνή του εγκλήματος. Κρατούσε μια εργαλειοθήκη, ξεκάθαρο σημάδι ότι δεν επρόκειτο να λάβουν βοήθεια.

«Τι ανακάλυψες, Χάρι;»

«Έναν Ρέμινγκτον εννέα χιλιοστών. Πρόσφατος φαίνεται.»

«Ε, τουλάχιστον βρήκαμε κάτι χρήσιμο.»

«Ίσως. Μίλησες με το κέντρο επιχειρήσεων;»

Ο Έντγκαρ άφησε κάτω την εργαλειοθήκη. Ήταν βαριά. Περιείχε τον εξοπλισμό που είχαν συγκεντρώσει στα γρήγορα στο Τμήμα του Χόλιγουντ όταν έμαθαν όταν δεν μπορούσαν να υπολογίζουν στην οποιαδήποτε βοήθεια από το Εγκληματολογικό.

«Ναι, κατάφερα να τους πιάσω, αλλά δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Όλες οι ομάδες είναι απασχολημένες. Μόνοι μας είμαστε εδώ έξω, αδέρφηνε».

«Κι απ' την Ιατροδικαστική;»

«Τίποτα κι από κει. Θα έρθει να την πάρει ένα φορτηγό της Εθνοφρουράς. Ένα μεταγωγικό του στρατού».

«Πλάκα μου κάνεις; Στη γαμημένη την καρότσα θα την πετάξουν για να την πάνε;»

«Όχι μόνο αυτό, αλλά λάβαμε ήδη και την επόμενη κλήση μας. Έναν καλοσημένο. Η πυροσβεστική τον βρήκε σ' ένα καμμένο φαγάδικο με τάκος, στη Μάρτιν Λούθερ Κινγκ».

«Ανάθεμά με, μόλις φτάσαμε εδώ πέρα!»

«Ναι, μπορεί, αλλά μας θέλουν ξανά στο τρέξιμο, κι απ' ό,τι φαίνεται, είμαστε οι μόνοι τόσο κοντά στη Μάρτιν Λούθερ Κινγκ».

«Ναι, μπορεί, αλλά δεν τελειώσαμε ακόμα από εδώ. Ούτε κατά διάνοια».

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, Χάρι».

Ο Μπος είχε πειστώσει.

«Εγώ δε φεύγω. Πρέπει να γίνουν πολλά εδώ, κι αν το αφήσουμε για την άλλη βδομάδα ή για του αγίου τάδε, θα 'χουμε χάσει τη σκηνή του εγκλήματος. Αυτό δεν μπορούμε να το κάνουμε».

«Δεν έχουμε επιλογή, συνεταιράκι. Δε φτιάχνουμε εμείς τους κανόνες».

«Μαλακίες».

«Εντάξει, θα σου πω τι θα κάνουμε. Θα δώσουμε παράταση δεκαπέντε λεπτών. Θα βγάλουμε μερικές φωτογραφίες, θα συλλέξουμε τον κάλυκα, θα βάλουμε το σώμα στο φορτηγό κι ύστερα θα την κάνουμε. Από Δευτέρα ή όταν, τέλος πάντων, λήξει όλο αυτό, η υπόθεση θα φύγει απ' τα χέρια μας. Όταν το πράγμα ηρεμήσει, θα γυρίσουμε στο Χόλιγουντ. Η σκηνή θα μείνει εδώ που είναι, στα λημέρια δηλαδή του 77ου. Και τότε το πρόβλημα θα είναι δικό τους».

Τον Μπος δεν τον ένοιαζε τι θα γινόταν μετά, αν η υπόθεση

θα πήγαινε στα χέρια των ερευνητών του 77ου ή όχι. Μια νέα γυναίκα που λεγόταν Άνεκε κι είχε έρθει από κάπου μακριά κειτόταν νεκρή εμπρός του, κι αυτός ήθελε να μάθει ποιος της το είχε κάνει αυτό το φρικτό πράγμα και γιατί.

«Δεν έχει σημασία που η υπόθεση δε θα 'ναι δική μας», είπε. «Δεν είναι αυτό το θέμα».

«Δεν έχει νόημα, Χάρυ», είπε ο Έντγκαρ. «Όχι τώρα, μ' αυτό το χάος γύρω μας. Τίποτα δεν έχει νόημα τώρα. Δεν μπορείς να περιμέ...»

Η αιφνιδιαστική ριπή του οπλοπολυβόλου έσκισε τον αέρα. Ο Έντγκαρ βούτηξε στο έδαφος και ο Μπος έπεσε ενστικτωδώς προς τον τοίχο του μαγαζιού των ηλεκτρικών συσκευών. Το κράνος τινάχτηκε απ' το κεφάλι του. Κάμποσοι εθνοφρουροί άνοιξαν πυρ και συνέχισαν να πυροβολούν ώσπου μια βροντερή φωνή τους σταμάτησε.

«Παύσατε πυρ! Παύσατε πυρ! Παύσατε πυρ!»

Οι πυροβολισμοί έπαψαν και ο Μπέρστιν, ο λοχίας από το οδόφραγμα, κατηφόρισε τρέχοντας το στενό. Ο Μπος είδε τον Έντγκαρ να σηκώνεται αργά πάνω. Ο συνεργάτης του φαινόταν σώος και αβλαβής, αλλά κοίταζε τον Μπος με παράξενο ύφος.

«Ποιος άνοιξε πρώτος;» ούρλιαξε ο λοχίας. «Ποιος πυροβόλησε;»

«Εγώ», είπε ένας από τους άντρες στο στενό. «Μου φάνηκε ότι είδα όπλο στις στέγες».

«Πού, στρατιώτη; Σε ποια στέγη; Πού ήταν ο ελεύθερος σκοπευτής;»

«Εκεί».

Ο άντρας έδειξε τη στέγη του μαγαζιού με τα ελαστικά.

«Ανάθεμά σας!» ούρλιαξε ξανά ο λοχίας. «Μην πυροβολείτε, το κέρατό σας! Την είχαμε ελέγξει αυτή τη στέγη. Μόνο εμείς είμαστε εκεί πάνω! Οι δικοί μας άνθρωποι!»

«Συγγνώμη, κύριε. Είδα το...»

«Χέστηκα τι είδες, μικρέ. Κανόνισε να σκοτώσεις κάποιον δικό μου, και θα σου σκίσω τον κώλο! Εγώ ο ίδιος!»

«Μάλιστα, κύριε. Συγγνώμη, κύριε».

Ο Μπος σηκώθηκε. Γ' αυτιά του κουδούνιζαν και τα νεύρα του είχαν τεντωθεί επικίνδυνα. Οι αφηνιδιαστικές ριπές των αυτόματων πυροβόλων δεν ήταν κάτι καινούριο γι' αυτόν, ωστόσο είχαν περάσει σχεδόν είκοσι πέντε χρόνια από τότε που αποτελούσαν μέρος της καθημερινότητάς του. Πήγε στο κράνος του, το πήρε από κάτω και το ξαναφόρεσε.

Ο λοχίας Μπέρστιν τον πλησίασε.

«Συνεχίστε τη δουλειά σας, ντετέκτιβ. Θα βρίσκομαι στη βόρεια περίμετρο αν με χρειαστείτε. Το φορτηγό για την αποκομιδή της σορού βρίσκεται καθ' οδόν. Και, ανταποκρινόμενοι στο υπάρχον αίτημα, θα διαθέσουμε μία μονάδα μας για να συνοδεύσει το περιπολικό σας σε ένα άλλο σημείο και σε μία ακόμα σορό».

Αυτά είπε ο λοχίας, κι ύστερα όρμησε προς την έξοδο του στενού.

«Ιησού Χριστέ! Το πιστεύεις;» ρώτησε ο Έντγκαρ. «Σκέτη Καταιγίδα της Ερήμου. Βιετνάμ. Τι γυρεύουμε εμείς εδώ, αδερφέ μου;»

«Ας γυρίσουμε στη δουλειά», είπε ο Μπος. «Εσύ θα σκιαγραφήσεις τη σκηνή του εγκλήματος, κι εγώ θα εξετάσω το σώμα και θα τραβήξω φωτογραφίες. Πρέπει να βιαστούμε».

Ο Μπος γονάτισε κι άνοιξε την εργαλειοθήκη. Ήθελε να τραβήξει μια φωτογραφία του κάλυκα στο σημείο πριν τον συλλέξει στη σακούλα των τεκμηρίων. Ο Έντγκαρ εξακολουθούσε να μιλάει. Η αδρεναλίνη από τους πυροβολισμούς δεν έλεγε να καταλαγιάσει. Και ο Έντγκαρ μιλούσε πολύ όταν ήταν σε υπερδιέγερση. Μερικές φορές, *υπερβολικά* πολύ.

«Κατάλαβες τι έκανες, Χάρι, όταν αυτός ο τζάμπα μάγκας άνοιξε πυρ;»

«Ναι. Έσκυψα όπως όλου».

«Όχι, Χάρι, κάλυψες το πτώμα. Το είδα με τα μάτια μου. Προστάτεψες τη Χιονάτη εκεί πέρα, σαν να 'ταν ζωντανή».

Ο Μπος δεν απάντησε. Σήκωσε το πάνω συρτάρι της εργαλειοθήκης κι έχωσε το χέρι του μέσα για να πιάσει την Πολαρόντ. Πρόσεξε ότι είχαν μείνει μόνο δύο συσκευασίες φιλμ.

Δεκαέξι φωτογραφίες, δηλαδή, συν ό,τι υπήρχε στη μηχανή. Ίσως είκοσι πόζες συνολικά, και μ' αυτές έπρεπε να καλύψουν ετούτη τη σκηνή και την επόμενη, αυτή που τους περίμενε στη Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Δεν ήταν αρκετές. Η αγανάκτησή του κορυφωνόταν.

«Μπορείς να μου πεις τι ήταν αυτό, Χάρι;»

Τελικά, ο Μπος έχασε την υπομονή του. «Δεν ξέρω!» γάβγισε στο συνεργάτη του. «Εντάξει; Δεν ξέρω! Γι' αυτό ας πιάσουμε τώρα δουλειά, για την απίθανη περίπτωση που κάποιος κάποτε καταφέρει να στοιχειοθετήσει υπόθεση!»

Το ξέσπασμά του τράβηξε την προσοχή των περισσότερων εθνοφρουρών στο στενό. Ο στρατιώτης που είχε ανοίξει πυρ νορρίτερα τον κάρφωσε αγριεμένος με το βλέμμα, μετατοπίζοντας πάνω του με προφανή ικανοποίηση την ανεπιθύμητη προσοχή.

«Εντάξει, Χάρι», είπε χαμηλόφωνα ο Έντγκαρ. «Ας πιάσουμε δουλειά. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε. Δεκαπέντε λεπτά, κι ύστερα φύγαμε για τον επόμενο».

Ο Μπος κατένευσε και χαμήλωσε το βλέμμα στη νεκρή γυναίκα. Δεκαπέντε λεπτά, σκέφτηκε. Ένιωθε νικημένος. Ήξερε ότι η υπόθεση είχε χαθεί πριν καν ανοίξει.

«Συγγνώμη», ψιθύρισε.